AFLEVERING 40 2026, NUMMER 1074-1099

Vrijdag 6 november 2026

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF ● BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2026

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht 2
Omgevingsrecht 4
- Omgevingswet 4
- Wabo 9
- Waterwet 10

Sociale zekerheid overig 10
Bestuursrecht overig 12
- Beheer rijkswaterstaatswerken 12
- Open overheid 12
- Studiefinanciering 14

Vreemdelingenrecht 15
- Asiel 15
- Regulier 16
- Richtlijnen en verordeningen 17
- Vreemdelingenbewaring 18

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie.
De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden.
Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied.
De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2026, 1074
MK ABRS, 04-11-2026, ECLI:NL:RVS:2026:6501
college van burgemeester en wethouders van Bergen op Zoom.
Awb 1:3
BESLUIT. BESTUURLIJK RECHTSOORDEEL. Mededelingen over standplaatsvergunningen. I.c. is terecht geoordeeld dat de mededelingen over het vervallen van de vergunningen in de e-mails geen besluit zijn. Het gaat hier om een bestuurlijk rechtsoordeel. Verwijzing naar uitspraak ABRS, 23-08-2023, ECLI:NL:RVS:2023:3222. Terecht is geoordeeld dat de uitzonderingssituatie, om het bestuurlijke rechtsoordeel met een besluit gelijk te stellen, zich hier niet voordoet. Het standpunt van het college dat appellanten de mogelijkheid hebben om een appellabel besluit te verkrijgen over het al dan niet vervallen van de aan hen verleende vergunningen door het aanvragen van een nieuwe standplaatsvergunning, wordt niet gevolgd. In de APV vormt het bestaan van eerdere standplaatsvergunningen geen onderdeel van de toetsing of een nieuwe standplaatsvergunning kan worden verleend. Het al dan niet vervallen van de eerdere standplaatsvergunningen kan aan de orde worden gesteld in een procedure over een handhavingsbesluit. Niet is gebleken dat het afwachten van handhaving onevenredig bezwarend is voor appellanten. Het bezwaar van appellanten is terecht niet-ontvankelijk verklaard.

JnB 2026, 1075
Voorzieningenrechter Rechtbank Midden-Nederland, 19-05-2026, ECLI:NL:RBMNE:2026:6992
gemeenteraad van Utrecht en gemeenteraad van Utrechtse Heuvelrug.
Awb 1:3
BEVOEGDHEID. BESLUIT. Schorsing verzoekster als lid raad van toezicht van stichting voor scholen. I.c. verklaart de voorzieningenrechter zich onbevoegd om van het verzoek om een voorlopige voorziening kennis te nemen. Er is geen publiekrechtelijke regeling die een publiekrechtelijke grondslag vormt voor de beslissingen om verzoekster te schorsen als lid van de raad van toezicht. Dit betekent dan ook dat de beslissingen van de gemeenteraden geen besluiten zijn in de zin van artikel 1:3, eerste lid, van de Awb. Daarom is de voorzieningenrechter niet bevoegd om van deze zaak kennis te nemen.

JnB 2026, 1076
ABRS, 28-10-2026, ECLI:NL:RVS:2026:6319
college van burgemeester en wethouders van Amersfoort.
Awb 3:41
BEKENDMAKING. Ambtshalve uitschrijving uit basisregistratie personen. I.c. wordt geoordeeld dat het college het primaire besluit op de juiste wijze bekend heeft gemaakt door het besluit in het Gemeenteblad te publiceren. Het college stelt dat dit besluit per gewone post naar het laatst bekende adres van appellant heeft toegezonden, én het besluit ook heeft gepubliceerd in het Gemeenteblad. Terecht is vastgesteld dat het college geen deugdelijke verzendadministratie heeft overgelegd waardoor niet kan worden vastgesteld dat het college daadwerkelijk het besluit naar het laatst bekende adres van appellant heeft toegezonden. Gevolgd kan worden dat publicatie van het besluit in het Gemeenteblad in dit geval voor de

hand ligt omdat appellant niet verblijft op het adres waar hij stond ingeschreven en zijn bij het college bekende telefoonnummer niet (meer) in gebruik was. Er worden daarom geen consequenties verbonden aan de omstandigheid dat het college geen deugdelijke verzendadministratie heeft overgelegd waardoor niet kan worden vastgesteld dat het college daadwerkelijk het besluit naar het laatst bekende adres van appellant heeft toegezonden.

JnB 2026, 1077
Voorzieningenrechter Rechtbank Midden-Nederland, 01-09-2026, ECLI:NL:RBMNE:2026:6878
Dienst Toeslagen.
Awb 6:3
BEZWAARPROCEDURE. HOREN. I.c. is het verzoek van verzoekster om verweerder te verbieden haar bezwaar door middel van ambtelijk horen af te doen en verweerder te gelasten om het bezwaar voor advies voor te leggen aan de onafhankelijke bezwaarschriftencommissie (BAC), niet ontvankelijk. Vastgesteld wordt dat verzoekster daarmee feitelijk opkomt tegen de wijze van afdoening van haar bezwaar. In artikel 6:3 van de Awb staat dat een beslissing inzake de procedure ter voorbereiding van een besluit niet vatbaar is voor bezwaar of beroep, tenzij deze beslissing de belanghebbende los van het voor het te bereiden besluit rechtstreeks in zijn belang treft. De beslissing van verweerder over de wijze waarop verzoekster wordt gehoord, is een dergelijke beslissing, zodat daartegen op grond van dit artikel in beginsel geen bezwaar open staat. Verzoekster wordt niet rechtstreeks in haar belang getroffen door de beslissing van verweerder om haar ambtelijk te horen. De manier waarop verweerder invulling geeft aan de hoorplicht kan aan de orde komen in een eventuele beroepsprocedure tegen de nog te nemen beslissing op het bezwaar. Van een onomkeerbaar procedureel nadeel is dan ook geen sprake.
MATERIELE CONNEXITEIT. Verder wordt geoordeeld dat aan het vereiste van de materiële connexiteit niet wordt voldaan. Het bestreden besluit gaat immers over het weigeren van een vergoeding en niet over de heroverweging in bezwaar van die weigering. Het al dan niet horen door de BAC in de bezwaarprocedure raakt niet aan de inhoud en de rechtmatigheid van het bestreden besluit.

Zie ook de uitspraken van deze rechtbank inzake nrs. ECLI:NL:RBMNE:2026:6877, ECLI:NL:RBMNE:2026:6879, ECLI:NL:RBMNE:2026:6998, ECLI:NL:RBMNE:2026:6999, ECLI:NL:RBMNE:2026:7000 en ECLI:NL:RBMNE:2026:7001.

JnB 2026, 1078
ABRS, 28-10-2026, ECLI:NL:RVS:2026:6322
college van burgemeester en wethouders van Leeuwarden, appellant.
Awb
PROCESBELANG. Omgevingsvergunning legaliseren walbeschoeiing. I.c. wordt geoordeeld dat het college procesbelang heeft bij de beoordeling van het hoger beroep. Het louter uitvoering geven aan een rechterlijke uitspraak om het verbeuren van dwangsommen te voorkomen, impliceert niet dat in die uitspraak wordt berust. Het college heeft de beslissing van de rechtbank in hoger beroep gemotiveerd bestreden. Het doel dat het college met het rechtsmiddel voor ogen staat, kan bovendien nog worden bereikt. In hoger beroep kan namelijk worden geoordeeld dat er geen omgevingsvergunning van rechtswege is verleend

die bekendgemaakt moest worden. Die vergunning kan dan met terugwerkende kracht ook niet onherroepelijk zijn.

Naar inhoudsopgave

Omgevingsrecht

Omgevingswet

JnB 2026, 1079
ABRS, 04-11-2026, ECLI:NL:RVS:2026:6511
college van burgemeester en wethouders van Almere.
Algemene wet bestuursrecht (Awb) 1:3, 7:1, 8:1
Omgevingswet 5.1, 22.8
OMGEVINGSWET. UITWEG. BESLUIT. Mededeling in brief dat geen toestemming wordt verleend voor het maken van een inrit. I.c. wordt geoordeeld dat de weigering om toestemming te verlenen voor het maken van een inrit geen besluit is in de zin van artikel 1:3, eerste lid, van de Awb. De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat de brief geen publiekrechtelijke rechtshandeling inhoudt. Er is geen sprake van een omgevingsplanactiviteit als bedoeld in artikel 5.1, eerste lid, aanhef en onder a, van de Omgevingswet waarvoor een omgevingsvergunning is vereist. In artikel 22.8 van de Omgevingswet is verder geregeld dat voor zover op grond van een bepaling in een gemeentelijke verordening een vergunning of ontheffing is vereist voor een omgevingsplanactiviteit, zo'n bepaling geldt als een verbod om zonder omgevingsvergunning een activiteit te verrichten als bedoeld in artikel 5.1, eerste lid, aanhef en onder a. Maar in Almere geldt geen gemeentelijke verordening waarin een ontheffing of vergunning is vereist voor het hebben en maken van een uitweg.
[…] 4.1. Uit de artikelen 7:1, eerste lid, en 8:1 van de Awb volgt dat alleen tegen een besluit bezwaar kan worden gemaakt.
Onder een besluit wordt in artikel 1:3, eerste lid, van de Awb verstaan: een schriftelijke beslissing van een bestuursorgaan, inhoudende een publiekrechtelijke rechtshandeling.
Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen in de uitspraak van 23 augustus 2017, ECLI:NL:RVS:2017:2222, onder 4, is een rechtshandeling publiekrechtelijk, als zij is gebaseerd op een publiekrechtelijke grondslag. In de regel is daarvoor nodig dat het bestuursorgaan de bevoegdheid tot het verrichten van die handeling ontleent aan een specifiek wettelijk voorschrift.
4.2. Op grond van het bestemmingsplan "Molenbuurt, Bouwmeesterbuurt, Landgoederenbuurt en Polderpark", welk bestemmingsplan deel uitmaakt van het tijdelijk deel van het omgevingsplan van de gemeente Almere, is het hebben en maken van een uitweg, zoals het realiseren van een inrit juridisch wordt genoemd, ter plaatse toegestaan zonder dat daarvoor een omgevingsvergunning nodig is. Dat betekent dat er dus geen sprake is van een omgevingsplanactiviteit als bedoeld in artikel 5.1, eerste lid, aanhef en onder a, van de Omgevingswet waarvoor een omgevingsvergunning is vereist.
In artikel 22.8 van de Omgevingswet is verder geregeld dat voor zover op grond van een bepaling in een gemeentelijke verordening een vergunning of ontheffing is vereist voor een

omgevingsplanactiviteit, zo'n bepaling geldt als een verbod om zonder omgevingsvergunning een activiteit te verrichten als bedoeld in artikel 5.1, eerste lid, aanhef en onder a. Maar in Almere geldt geen gemeentelijke verordening waarin een ontheffing of vergunning is vereist voor het hebben en maken van een uitweg. De Algemene plaatselijke verordening gemeente Almere 2011 bevat zo'n bepaling. Er bestaat in de gemeente Almere ook geen andere gemeentelijke verordening waarin dat is bepaald. De weigering om toestemming te verlenen voor het maken van een inrit is daarom niet ook gebaseerd op een publiekrechtelijke grondslag.
Dat in andere gemeentes mogelijk wel een vergunningplicht in een gemeentelijke verordening is opgenomen, maakt dit niet anders. Het college is namelijk alleen gehouden om toepassing te geven aan de in de gemeente Almere geldende verordeningen.
Dat uit publicaties blijkt dat het college in 2020 en 2023 omgevingsvergunningen heeft verleend voor activiteiten die betrekking hebben op een inrit, doet hier niet aan af. Deze toestemmingen zijn namelijk gebaseerd op artikel 2.1, eerste lid, van de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht. Daarmee hebben zij wel een publiekrechtelijke grondslag.
Gelet op wat hiervoor is overwogen, heeft de rechtbank terecht geoordeeld dat de brief van 15 juli 2024 geen publiekrechtelijke rechtshandeling inhoudt. Daarom is de weigering om toestemming te verlenen voor het maken van een inrit geen besluit in de zin van artikel 1:3, eerste lid, van de Awb.
[…]

JnB 2026, 1080
MK Rechtbank Oost-Brabant, 30-10-2026, ECLI:NL:RBOBR:2026:7561
gemeenteraad van de gemeente Eindhoven.
Omgevingswet (Ow) 11.5, 16.93, 16.107
OMGEVINGSWET. ONTEIGENINGSBESCHIKKING. BEKRACHTIGING. BEDENKINGEN. Verzoek een onteigeningsbeschikking gedeeltelijk te bekrachtigen. Gebiedsontwikkeling Eindhoven Noordwest Brainport Industries Campus ("BIC"). WIJZIGING BEKRACHTIGINGSVERZOEK. Het staat de gemeenteraad vrij om het verzoek tot bekrachtiging hangende de procedure gedeeltelijk in te trekken. Artikel 16.93 van de Ow en artikel 16.113 van de Ow staan hieraan niet in de weg. WETTELIJKE VORMVOORSCHRIFTEN. In dit geval is de wijzing van de onteigeningsbeschikking ten opzichte van de ontwerpbeschikking (het te onteigenen deel van perceel 2 is vergroot van 14 m² naar 515 m²) van ondergeschikte aard. Geen noodzaak tot een tweede terinzagelegging van de ontwerpbeschikking. ONTEIGENINGSBELANG. Met het TAM-Omgevingsplan worden aan de te onteigenen percelen onder andere de functies 'Verkeer' en 'Bedrijf' toegekend. Dit zijn functies die de uitbreiding van het bedrijventerrein en het wegennet mogelijk maken. Een nadere uitwerking van deze functies is hiertoe niet vereist. Daarmee is het onteigeningsbelang hier gegeven. Verwijzing naar ABRS 23-09-2026, ECLI:NL:RVS:2026:5646. De onteigeningsbeschikking wordt gedeeltelijk bekrachtigd.
[…] 4.1. Het oorspronkelijke verzoek heeft geen betrekking op percelen 1, 3, 4, 5, 9 en 10. De gemeenteraad heeft aangegeven dat het verzoek niet langer betrekking heeft op de onteigening van de percelen 6 en 8. De rechtbank begrijpt deze mededeling aldus dat de gemeenteraad het verzoek om bekrachtiging van de onteigeningsbeschikking gedeeltelijk heeft ingetrokken. Naar het oordeel van de rechtbank staat het de gemeenteraad vrij om het verzoek tot bekrachtiging hangende de procedure gedeeltelijk in te trekken. Artikel 16.93 van de Ow en artikel 16.113 van de Ow staan hieraan niet in de weg. Artikel 16.108 van de Ow biedt de rechtbank de mogelijkheid om een verzoek

gedeeltelijk toe te wijzen en een onteigeningsbeschikking gedeeltelijk te bekrachtigen. Niet valt in te zien waarom het niet mogelijk zou zijn om een verzoek om bekrachtiging tijdens de procedure te wijzigen. De rechtbank neemt hierbij in aanmerking dat artikel 16.113, tweede lid, van de Ow betrekking heeft op de onteigeningsbeschikking en niet op het verzoek om bekrachtiging daarvan. Nu het verzoek om bekrachtiging van de onteigeningsbeschikking geen betrekking meer heeft op percelen 1, 3, 4, 5, 6, 8, 9 en 10 zal de rechtbank de onteigeningsbeschikking slechts gedeeltelijk kunnen bekrachtigen. De rechtbank zal hierna beoordelen of het resterende deel van de onteigeningsbeschikking in aanmerking komt voor bekrachtiging.
[…] 7.2. De rechtbank overweegt dat het in beginsel, na het ter inzage leggen van een ontwerpbesluit, niet meer geoorloofd is om een aanvraag te wijzigen en aan te vullen, zonder dat een nieuw ontwerpbesluit ter inzage wordt gelegd. Dit is enkel anders wanneer de wijziging van ondergeschikte aard is of aannemelijk is dat derden daardoor niet worden benadeeld. Uit vaste rechtspraak van de Afdeling volgt dat per geval moet worden beoordeeld of sprake is van wijzigingen van ondergeschikte aard.3De rechtbank past deze rechtspraak toe op de (voorbereiding van) de onteigeningsbeschikking.
7.3. De rechtbank acht het wijzigen van het aantal vierkante meters in dit geval van ondergeschikte aard. Er is geen sprake van een wezenlijk ander omgevingsplan en ook niet van een wezenlijk andere onteigeningsbeschikking. Hoewel belanghebbende 1 terecht opmerkt dat de oppervlakte van het te onteigenen deel van het perceel met een aantal factoren wordt vergroot, neemt de te onteigenen oppervlakte in absolute zin relatief weinig toe in verhouding tot het overige deel van perceel 2. Er zijn geen wezenlijke aanpassingen aangebracht. Er zijn geen wezenlijk andere rapporten aan de wijziging ten grondslag gelegd. De wijziging noodzaakte niet tot een herbeoordeling van alternatieven of varianten. De vergroting van de oppervlakte kan weliswaar gevolgen hebben voor de hoogte van de schadeloosstelling maar ook dit noodzaakt niet tot een tweede terinzagelegging van de ontwerpbeschikking. De rechtbank neemt hierbij in aanmerking dat partijen overeenstemming hebben over de prijs per vierkante meter. Bovendien blijkt uit het logboek dat belanghebbende 1 op de hoogte was van de behoefte aan een groter deel van perceel 2 voor het einde van de zienswijzentermijn voor de ontwerpbeschikking en dat zij de gemeenteraad voor het nemen van de onteigeningsbeschikking in een aanvullende brief heeft gewezen op haar bezwaren. Het is niet aannemelijk dat belanghebbende 1 of de overige eigenaren van perceel 1 door de wijziging in de definitieve onteigeningsbeschikking zijn benadeeld.
[…] 10.3. Naar het oordeel van de rechtbank is hier sprake van een onteigeningsbelang. Het vastgestelde TAM-Omgevingsplan maakt een ontwikkeling en gebruik van de fysieke leefomgeving mogelijk die niet wordt geboden in het daarvoor geldende bestemmingsplan. Met het TAM-Omgevingsplan worden aan de te onteigenen percelen onder andere de functies ‘Verkeer’ en ‘Bedrijf’ toegekend. Dit zijn functies die de uitbreiding van het bedrijventerrein en het wegennet mogelijk maken. Een nadere uitwerking van deze functies is hiertoe niet vereist. Daarmee is het onteigeningsbelang gegeven4. Artikel 11.6 Ow vereist slechts dat het omgevingsplan is vastgesteld. De beoordeling van een evenwichtige toedeling van functies aan locaties en een weging van eventuele alternatieven zal moeten plaatsvinden in de procedure over de vaststelling van het TAM-Omgevingsplan en kan niet plaatsvinden in deze procedure. Dat het TAM-Omgevingsplan, zoals van belanghebbende 1 in de bedenkingen aanvoert – nog niet onherroepelijk is, maakt dit oordeel niet anders. Het TAM-Omgevingsplan is in werking getreden. De rechtbank neemt hierbij in aanmerking dat in artikel 11.16 van de Ow is bepaald dat de onteigeningsakte door de notaris niet kan worden ingeschreven voordat de planologische grondslag onherroepelijk is. Daarmee worden

belanghebbenden beschermd: Als het omgevingsplan door de bestuursrechter zou worden vernietigd, wordt de gemeente niet de eigenaar van het onteigende, omdat de onteigeningsakte dan niet kan worden ingeschreven. […]

JnB 2026, 1081
Rechtbank Oost-Brabant, 30-10-2026, ECLI:NL:RBOBR:2026:7673
gemeenteraad van de gemeente Eindhoven.
Omgevingswet (Ow) 11.7, 16.93
OMGEVINGSWET. ONTEIGENINGSBESCHIKKING. BEKRACHTIGING. BEDENKING. Verzoek om bekrachtiging onteigeningsbeschikking. Ontwikkeling bedrijventerrein GDC-Noord (De Schakel). ONTEIGENINGSBELANG. Geoordeeld wordt dat sprake is van een onteigeningsbelang. De beoogde vorm van ontwikkeling en gebruik van de fysieke leefomgeving is mogelijk gemaakt in het bestemmingsplan, dat van rechtswege onderdeel uitmaakt van (het tijdelijk deel van) het omgevingsplan. Omdat wordt onteigend op basis van een bestemmingsplan dat automatisch onderdeel is geworden van het omgevingsplan, geldt niet de eis dat de beoogde vorm van ontwikkeling, gebruik of beheer is toegelaten "onder uitsluiting van de bestaande vorm". NOODZAAK. Ook andere, niet in artikel 11.7 Ow uitgewerkte, omstandigheden kunnen er zijn die tot de conclusie leiden dat de noodzaak ontbreekt. Van een situatie als bedoeld in het arrest Koopmans/Leeuwarden (NJ 1996, 35) is i.c. geen sprake. De onteigeningsbeschikking wordt bekrachtigd.

JnB 2026, 1082
MK Rechtbank Midden-Nederland, 16-10-2026, ECLI:NL:RBMNE:2026:7074
algemeen bestuur van het waterschap Vallei en Veluwe.
Omgevingswet (Ow) 11.6, 11.11, 16.33b, 16.106, 16.107
Omgevingsbesluit 7.6 aanhef en onder b
OMGEVINGSWET. ONTEIGENINGSBESCHIKKING. BEKRACHTIGING. BEDENKINGEN. Verzoek om bekrachtiging onteigeningsbeschikking. Versterking Grebbedijk. Hiervoor is het 'Projectbesluit dijkversterking Grebbedijk' vastgesteld. WETTELIJKE VORMVOORSCHRIFTEN. Het projectbesluit heeft niet met de ontwerponteigeningsbeschikking en de vastgestelde onteigeningsbeschikking ter inzage gelegen. Naar het oordeel van de rechtbank is dit een gebrek bij de kennisgeving van de (ontwerp)onteigeningsbeschikking. Het gebrek wordt gepasseerd met toepassing van artikel 6:22 van de Awb. NOODZAAK. EVENREDIGHEIDSBEGINSEL. Aanleiding om aan het evenredigheidsbeginsel als onderdeel van de noodzaakstoets te toetsen, ziet de rechtbank in de memorie van toelichting op de Aanvullingswet grondeigendom van de Omgevingswet. Hierin wordt toegelicht dat het evenredigheidsbeginsel waarborgt dat onteigening alleen als ultimum remedium kan worden ingezet. Overwogen wordt dat als het algemeen belang met een minder ingrijpende bevoegdheid, zoals een gedoogplicht kan worden gediend, de noodzaak voor onteigening ontbreekt. Geoordeeld wordt dat het eigendommenbeleid van het algemeen bestuur en het vaststellen van de onteigeningsbeschikking niet in strijd zijn met het evenredigheidsbeginsel. Het verzoek om bekrachtiging wordt gedeeltelijk toegewezen.

JnB 2026, 1083
Rechtbank Oost-Brabant, 29-10-2026, ECLI:NL:RBOBR:2026:7556
college van burgemeester en wethouders van de gemeente Meierijstad.
Omgevingswet 5.1 lid 1 onder a, 5.18, 5.21, 16.55, 22.1
Besluit kwaliteit leefomgeving (Bkl) 8.0, 8.0a
Omgevingsregeling 7.4
Omgevingsplan 22.26, 22.29
OMGEVINGSWET. OMGEVINGSVERGUNNING. OPA. SCHAKELBEPALING BESTEMMINGSPLAN. Verlenen omgevingsvergunning voor bouw loods. Op zichzelf kan in overeenstemming met het systeem uit de voormalige Wet ruimtelijke ordening een bestemmingsplan worden vastgesteld dat alleen voorziet in de planonderdelen die ten opzichte van een bestaand bestemmingsplan worden gewijzigd. Echter, gelet op het rechtszekerheidsbeginsel moet in een schakelbepaling in dat nieuwe bestemmingsplan ondubbelzinnig worden bepaald welke planregels uit het bestaande bestemmingsplan, al dan niet gedeeltelijk, van toepassing blijven. Verwijzing naar ABRS 03-08-2016, ECLI:NL:RVS:2016:2142, r.o. 3.1 en 11-09-2019, ECLI:NL:RVS:2019:3097, r.o. 93.4. Ook moet in de planregels zijn vastgelegd voor welke gronden het eerdere bestemmingsplan al dan niet gedeeltelijk van toepassing blijft. I.c. wordt geoordeeld dat artikel 8.1, aanhef en onder c van het bestemmingsplan artikel 3.2.1, aanhef en onder f van het bestemmingsplan Buitengebied niet herziet, zodat dit artikel van toepassing blijft. Het bouwplan is in strijd met artikel 3.2.1, aanhef en onder f van het bestemmingsplan Buitengebied. Het college heeft de omgevingsvergunning daarom ten onrechte verleend.

JnB 2026, 1084
(Tussen)uitspraak Rechtbank Gelderland, 28-10-2026, ECLI:NL:RBGEL:2026:8253
college van burgemeester en wethouders van de gemeente Barneveld.
Omgevingswet (Ow) 5.1 lid 1 aanhef en onder a
Besluit kwaliteit leefomgeving (Bkl) 8.0a lid 2
OMGEVINGSWET. OMGEVINGSVERGUNNING. BOPA. ETFAL. TIJDELIJK. Verlenen omgevingsvergunning voor de realisatie van een (tijdelijke) huisvestingslocatie voor 128 arbeidsmigranten. I.c. wordt geoordeeld dat het college het project niet ten onrechte heeft gekwalificeerd als tijdelijk. De rechtbank begrijpt dat 15 jaar een lange periode is en in die periode het project ruimtelijke en maatschappelijke impact heeft op de omgeving, maar er kan niet aan worden voorbijgegaan dat de omgevingsvergunning in tijdsduur beperkt is. De rechtbank is niet gebleken van omstandigheden die maken dat naleving van het desbetreffende voorschrift redelijkerwijs niet te verwachten valt. Dit voorschrift biedt het college de mogelijkheid om zo nodig handhavend op te treden door vergunninghouder te gelasten het project na 15 jaar van het perceel te verwijderen. Voor zover omwonende 1 vreest dat in de toekomst zal worden besloten tot verdere verlenging van de termijn, biedt dat geen oordeel dat deze omgevingsvergunning niet verleend had mogen worden. Een besluit tot verdere verlenging van de termijn ligt in deze procedure niet voor en mocht een dergelijk besluit in de toekomst genomen worden, dan zal opnieuw kunnen worden opgekomen door belanghebbenden.

JnB 2026, 1085
Voorzieningenrechter Rechtbank Noord-Nederland, 30-10-2026, ECLI:NL:RBNNE:2026:4650
college van burgemeester en wethouders van Ooststellingwerf.
Omgevingswet 4.5, 4.22
Besluit activiteiten leefomgeving (Bal) 2.13
Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo)
OMGEVINGSWET. MBA. MAATWERKVOORSCHRIFTEN. Last onder dwangsom. Weigering maatwerkvoorschriften. Gelet op artikel 2.13, eerste lid van het Bal is het college bevoegd om met maatwerkvoorschriften of in voorschriften bij een vergunning af te wijken van de emissiegrenswaarden in het Bal. Bij de beslissing of het college gebruik maakt van deze bevoegdheid heeft het college beleidsruimte. Indien daartoe wordt besloten heeft het college beoordelingsruimte bij de vaststelling van wat nodig is ter bescherming van het milieu. Dit is vaste jurisprudentie onder de wetgeving zoals die gold tot 1 januari 2024, onder de Wabo. Er is geen reden om aan te nemen dat dit onder de Omgevingswet anders is. Het college heeft in redelijkheid de aanvraag kunnen weigeren, gelet op het toetsingskader in artikel 4.22 van de Ow en de beleidsruimte van het college.
Geoordeeld wordt dat de bestreden besluiten rechtmatig zijn. De verzoeken om voorlopige voorziening worden afgewezen.

Overige jurisprudentie MBA:
- Rechtbank Rotterdam, 30-10-2026, ECLI:NL:RBROT:2026:14834.

Naar inhoudsopgave

Wabo

JnB 2026, 1086
Rechtbank Den Haag, 15-10-2026, ECLI:NL:RBDHA:2026:31604
college van burgemeester en wethouders van Hillegom.
Algemene wet bestuursrecht (Awb) 4:5
Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1, 2.20
Wet bevordering integriteitsbeoordelingen door het openbaar bestuur (Wet Bibob) 3, 33
WABO. AANVRAAG. OMGEVINGSVERGUNNING. BUITENBEHANDELINGSTELLING. BIBOB. Buitenbehandelingstelling aanvraag omgevingsvergunning wegens ontbreken gegevens voor integriteitsonderzoek. Het college startte een Bibob-toets vanwege de bouwsom en een destijds actuele strafrechtelijke verdenking. Dat niet alle stukken zijn ingediend komt voor risico van eiser. Voor zover eiser betoogt dat de aanvraag ten onrechte buiten behandeling is gelaten omdat alle gevraagde informatie in de bezwaarfase alsnog is overgelegd, slaagt dit betoog niet. Volgens vaste rechtspraak is het college bij een buitenbehandelingstelling weliswaar bevoegd - maar niet verplicht - om op grond van in bezwaar overgelegde informatie de aanvraag alsnog in behandeling te nemen. Omdat van intrekking of weigering van een vergunning in deze zaak geen sprake is, zijn de artikelen 3 en artikel 33 van de Wet Bibob niet van toepassing. Het college was om die reden niet gehouden om – in het kader van een zienswijze als bedoeld in artikel 33, eerste lid, van de Web Bibob – de Bibob-indicatoren vooraf aan eiser kenbaar te maken. Uit de vrijspraak door de politierechter volgt niet dat er

ten tijde van de aanvraag geen indicatoren aanwezig waren voor het starten van een Bibob-onderzoek. Geen sprake van schending van de onschuldpresumptie. Ongegrond beroep.

Jurisprudentie Wabo-milieu:
- ABRS, 28-10-2026, ECLI:NL:RVS:2026:6356;
- ABRS, 28-10-2026, ECLI:NL:RVS:2026:6337;
- MK Rechtbank Oost-Brabant, 30-10-2026, ECLI:NL:RBOBR:2026:7672.

Naar inhoudsopgave

Waterwet

Jurisprudentie Waterwet:
- MK ABRS, 28-10-2026, ECLI:NL:RVS:2026:6311.

Naar inhoudsopgave

Sociale zekerheid overig

JnB 2026, 1087
MK CRvB, 22-10-2026, ECLI:NL:CRVB:2026:1404
Zilveren Kruis Zorgkantoor N.V..
Wet langdurige zorg (Wlz) 3.3.3
Regeling langdurige zorg (Rlz) 5.1, 5.1.a, 5.22
WLZ. PGB. EXTRA KOSTEN THUIS (EKT)-TOESLAG. Het standpunt van het zorgkantoor dat de budgethouder niet in aanmerking komt voor de EKT-toeslag, is in strijd met de wet.
5.1. De Raad stelt voorop dat tussen partijen niet in geschil is dat de door budgethouder overeengekomen zorg naar omvang en inhoud benodigd, toereikend en van goede kwaliteit was. Het houdt partijen in de kern verdeeld of het zorgkantoor bij de beoordeling van de aanvraag om de EKT-toeslag uit het oogpunt van doelmatige levering van zorg mocht verlangen dat budgethouder het uurtarief voor zorg door betrokkene verlaagde. De Raad beantwoordt deze vraag ontkennend, gelet op het volgende. […]
5.3. Uit artikel 5.22, eerste lid, van de Rlz volgt wat het maximale uurtarief is dat uit het pgb mag worden gedeclareerd voor zorg door een niet-professionele zorgverlener.4 In het tweede lid, onder b, van dit artikel is overgangsrecht opgenomen, waarin een uitzondering is gemaakt op het eerste lid. Niet in geschil is dat het overgangsrecht op budgethouder van toepassing was en dat zij een veel hoger uurtarief mocht declareren voor zorg door een niet-professionele zorgverlener.[…] Voor zorg door betrokkene is jarenlang een uurtarief van € 34,28 gedeclareerd.
5.4. Het zorgkantoor heeft ter zitting toegelicht dat op grond van artikel 3.3.3, vierde lid, van de Wlz en artikel 5.1, eerste lid, van de Rlz een pgb aan de verzekerde wordt verleend, voor zover hiermee de zorg thuis op doelmatige wijze kan worden geleverd. Doelmatige zorg houdt volgens het zorgkantoor in dat de zorg die de verzekerde thuis ontvangt niet duurder mag zijn dan wat deze zorg in een instelling kost. Zolang de zorg uit het geïndiceerde zorgprofiel binnen het beschikbare basisbedrag wordt gerealiseerd, is volgens het zorgkantoor sprake van doelmatige zorg. Dit

betekent, aldus het zorgkantoor, dat een verzekerde zorgkosten tot het maximaal wettelijk toegestane uurtarief mag declareren voor zover de totaal benodigde zorg binnen het basisbedrag kan worden gerealiseerd. Dit is anders, wanneer het basisbedrag wordt overschreden en een EKT-toeslag wordt aangevraagd. In dat geval maakt het zorgkantoor een integrale afweging, waarbij wordt bezien of met het basisbudget niet toch op doelmatige wijze de noodzakelijke en passende zorg kan worden geboden. Omdat een pgb slechts mag worden verleend als sprake is van doelmatige zorg, kan daarbij — voor zover dit redelijkerwijs mogelijk is — van een verzekerde worden verlangd dat hij het (wettelijk toegestane) uurtarief zodanig verlaagt dat de zorg toch binnen het basisbedrag kan worden gerealiseerd. Een weigering van het pgb wegens ondoelmatigheid is dan niet aan de orde en er is dus geen grondslag voor een EKTtoeslag. Voor budgethouder is gebleken dat de zorg binnen het basisbudget zou kunnen worden geboden wanneer het voor betrokkene gehanteerde tarief slechts in geringe mate zou worden verlaagd. Een dergelijke verlaging mag volgens het zorgkantoor van budgethouder worden verlangd. Daarbij heeft het zorgkantoor erop gewezen dat de bedragen in artikel 5.22, tweede lid, van de Rlz maximumtarieven zijn.
5.5. Naar het oordeel van de Raad zijn voor deze door het zorgkantoor gegeven uitleg en toepassing van de EKT-toeslag geen aanknopingspunten te vinden in de wet- en regelgeving. Ook uit de wetsgeschiedenis valt niet af te leiden dat het zorgkantoor van een budgethouder als hier aan de orde mag verlangen het met een zorgverlener overeengekomen (wettelijk toegestane) tarief te verlagen, enkel om daarmee te bewerkstelligen dat de totale kosten van de kwalitatief en qua omvang verantwoorde zorg alsnog binnen het basisbudget blijven en daardoor aan een EKT-toeslag niet wordt toegekomen.
5.6. Het standpunt van het zorgkantoor in bestreden besluit 2 dat budgethouder niet in aanmerking komt voor de EKT-toeslag, is daarmee in strijd met de wet. […]
7. De Raad ziet aanleiding om zelf in de zaak te voorzien als bedoeld in artikel 8:72, derde lid, aanhef en onder b, van de Awb. Ter zitting heeft het zorgkantoor meegedeeld dat er geen andere grondslag is om toekenning van de EKT-toeslag in dit geval te weigeren. De Raad zal daarom een EKT-toeslag toekennen, voor zover het voor de budgethouder per jaar beschikbare basisbedrag ontoereikend is om daaruit de kosten van de verleende zorg te voldoen. […]

Naar inhoudsopgave

Bestuursrecht overig

Beheer rijkswaterstaatswerken

JnB 2026, 1088
MK ABRS, 21-10-2026, ECLI:NL:RVS:2026:6029
minister van Infrastructuur en Waterstaat.
Wet beheer rijkswaterstaatswerken 1, 2, 3
Kennisgeving Voorzieningenbeleid op verzorgingsplaatsen langs rijkswegen" (Kennisgeving)
WET BEHEER RIJKSWATERSTAATSWERKEN. VERGUNNING. DRIVE-THRU. BASISVOORZIENING. AANVULLENDE VOORZIENING. Weigering vergunningen voor realiseren drive-thru's bij wegrestaurants op de verzorgingsplaatsen. Geoordeeld wordt dat het bij de beoordeling van de vraag of de aangevraagde drive-thru's als uitbreiding van de basisvoorziening wegrestaurant moeten worden aangemerkt, niet gaat om de vraag of de bestaande wegrestaurants door de aangevraagde drive-thru's hun functie als wegrestaurant verliezen. Het gaat om de vraag hoe de aangevraagde drive-thru's zelf moeten worden gekwalificeerd: als uitbreiding van de basisvoorziening wegrestaurant of als aanvullende voorziening bij het wegrestaurant. I.c. mocht de minister zich op het standpunt stellen dat de aangevraagde drive-thru's geen uitbreidingen van de basisvoorzieningen wegrestaurant zijn, maar aanvullende voorzieningen. Deze voorzieningen kunnen alleen als aanvullende voorzieningen op de verzorgingsplaats worden toegestaan als zij voldoen aan de in de Kennisgeving opgenomen criteria voor aanvullende voorzieningen.

Naar inhoudsopgave

Open overheid

JnB 2026, 1089
MK ABRS, 04-11-2026, ECLI:NL:RVS:2026:6492
minister van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties.
Wet open overheid (Woo) 5.1 lid 2 onder b, 5.3
WOO. VERZOEK. ECONOMISCHE/FINANCIËLE BELANGEN STAAT. Verzoek om informatie over taxatiewaarde Landgoed Paleis Soestdijk. I.c. wordt geoordeeld dat hoewel het belang van openbaarmaking zwaar weegt, de minister zich op het standpunt heeft mogen stellen dat dat belang in dit geval niet opweegt tegen de economische en financiële belangen van de Staat. De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat het college op grond van artikel 5.1, tweede lid, aanhef en onder b, van de Woo openbaarmaking van de taxatiewaarde heeft mogen weigeren. Openbaarmaking van de taxatiewaarde geeft gedeeltelijk inzicht in het interne afwegingskader van de Staat en dat schaadt de economische en financiële belangen van de Staat bij toekomstige transacties. Marktpartijen kunnen bij toekomstige transacties dan anticiperen door hun bod af te stemmen op de waarde waartegen de Staat een object wil gunnen. De minister heeft voldoende gemotiveerd waarom openbaarmaking van de gevraagde informatie achterwege moet blijven ondanks dat er inmiddels meer dan vijf jaar is verstreken.

[…] 5.3. De minister heeft tijdens de zitting bij de Afdeling toegelicht hoe de taxatiewaarde van Landgoed Paleis Soestdijk tot stand is gekomen. Bij het taxeren wordt gewerkt met kengetallen over bijvoorbeeld de oppervlakte, de staat van een gebouw en de bestemming. Die kengetallen worden ingevoerd in een taxatiemodel, waarmee het landgoed wordt getaxeerd. Derden kunnen op dezelfde manier het landgoed (laten) taxeren, omdat de kengetallen openbare informatie zijn, die onder andere in het openbare biedboek staan. Er is echter een belangrijk verschil met zo'n standaard taxatie. De door de Staat vastgestelde taxatiewaarde komt tot stand nadat aanvullend interne toetsingswaarden bij het taxeren meegenomen zijn. Een van de aspecten waar de Staat bijvoorbeeld naar kijkt, zijn de onderhoudskosten voor het landgoed, die in de miljoenen lopen. Op basis van dergelijke informatie komt daar uiteindelijk een (definitieve) taxatiewaarde uit, die voor de Staat de minimumwaarde - de ondergrens - is waarvoor hij wil gunnen. Er is dus een verschil tussen door derden op basis van openbare informatie opgestelde taxaties en de door de Staat vastgestelde taxatiewaarde. Als de door de Staat vastgestelde taxatiewaarde openbaar gemaakt zou worden, is het verschil met de door derden vast te stellen taxatiewaarde inzichtelijk. Daaruit blijkt - in ieder geval voor een deel - wat de verkoopstrategie van de Staat is en hoeveel de Staat bereid is om te zakken bij dergelijke transacties. Openbaarmaking van de taxatiewaarde geeft dus gedeeltelijk inzicht in het interne afwegingskader van de Staat en dat schaadt de economische en financiële belangen van de Staat bij toekomstige transacties. Marktpartijen kunnen bij toekomstige transacties dan immers anticiperen door hun bod af te stemmen op de waarde waartegen de Staat een object wil gunnen. De minister heeft er daarbij op gewezen dat de Staat meer objecten met een bijzonder karakter heeft waarvoor hetzelfde interne afwegingskader geldt. Dat het object uniek is, maakt daarom niet dat de informatie niet voor kopers van andere objecten relevant kan zijn. Hoewel het belang van openbaarmaking zwaar weegt, heeft de minister zich gelet op het voorgaande op het standpunt mogen stellen dat dat belang in dit geval niet opweegt tegen de economische en financiële belangen van de Staat. De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat het college op grond van artikel 5.1, tweede lid, aanhef en onder b, van de Woo openbaarmaking van de taxatiewaarde heeft mogen weigeren. De verwijzing van [appellant] naar de uitspraak van de Afdeling van 2 juli 2025 leidt niet tot een ander oordeel, omdat anders dan in die zaak de minister uitvoerig heeft gemotiveerd waarom openbaarmaking van de taxatiewaarde de economische en financiële belangen van de Staat kan schaden bij toekomstige transacties.
5.4. In artikel 5.3 van de Woo staat dat het bestuursorgaan bij een weigering van een verzoek om informatie die ouder is dan vijf jaar, motiveert waarom de in artikel 5.1, tweede of vijfde lid, of artikel 5.2 bedoelde belangen ondanks het tijdsverloop zwaarder wegen dan het algemeen belang van openbaarheid. De notitie dateert van 31 mei 2017 en is dus ouder dan vijf jaar. Zoals hiervoor onder 5.3 al aan orde is gekomen, heeft de minister toegelicht dat openbaarmaking van de gevraagde informatie inzicht geeft in de taxatiesystematiek en in de verkoopstrategie van het Rijksvastgoedbedrijf. Die systematiek en strategie zijn niet veranderd en worden dus nog steeds gehanteerd. Daarnaast is het mogelijk om bedragen te indexeren en terug te rekenen, zodat marktpartijen met die informatie nog steeds hun voordeel kunnen doen bij toekomstige transacties. Er is daarom nog steeds een belang om deze informatie niet openbaar te maken. De minister heeft hiermee voldoende gemotiveerd waarom openbaarmaking van de gevraagde informatie achterwege moet blijven ondanks dat er inmiddels meer dan vijf jaar is verstreken. Dat andere partijen wel open zijn over hun taxatiemethode, zoals [appellant] stelt, neemt het hiervoor genoemde risico niet weg.[…]

Naar inhoudsopgave

Studiefinanciering

JnB 2026, 1090
MK CRvB, 15-10-2026, ECLI:NL:CRVB:2026:1388
minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap.
Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU) 45, 49
Wet studiefinanciering 2000 (Wsf 2000) 2.2
Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (Whw)
STUDIEFINANCIERING. MIGREREND WERKNEMER. Appellant kan vanwege zijn werkzaamheden als lid van de universiteitsraad en de daarvoor ontvangen vergoeding, rechten ontlenen aan ofwel artikel 45 van het VWEU ofwel artikel 49 van het VWEU. De minister had daarom de aanvraag van appellant om studiefinanciering niet mogen afwijzen op de grond dat appellant niet aan de nationaliteitsvoorwaarde voldeed. Gelet op de rechtspraak van het Hof rijzen er in dit geding geen vragen van uitleg van Unierecht die door het Hof nog niet zijn beantwoord, zodat de Raad geen aanleiding ziet om prejudiciële vragen te stellen. De minister moet met inachtneming van de aanwijzingen in deze uitspraak een nieuwe beslissing nemen over het recht van appellant op een basisbeurs en de reisvoorziening.

JnB 2026, 1091
MK CRvB, 15-10-2026, ECLI:NL:CRVB:2026:1412
minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap.
Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU) 18, 45
Richtlijn 2004/38 van het Europees parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden 24
Wet studiefinanciering 2000 (Wsf 2000) 11.5
STUDIEFINANCIERING. MIGREREND UNIEBURGER. PRESTATIEBEURS.
De Raad is van oordeel dat met de toekenning van het collegegeldkrediet ook de fase start waarin aanspraak gemaakt kan worden op de prestatiebeurs. Het bestreden besluit is van dit uitgangspunt uitgegaan en is daarmee in overeenstemming met de wet.
Appellante is niet anders of slechter behandeld dan een student met de Nederlandse nationaliteit in dezelfde omstandigheden. Dat appellante – anders dan een Nederlandse student – niet zonder meer kon kiezen uit het volledige 'studiefinancieringspakket' omdat zij bij aanvang van haar studie nog geen werknemer was in de zin van Richtlijn 2004/38, maakt dat niet anders. Dat is het gevolg van het feit dat appellante alleen onder bijkomende voorwaarden recht heeft op gelijke behandeling met Nederlandse studenten voor zover het gaat om de prestatiebeurscomponenten van studiefinanciering. De volle werking van het Unierecht reikt niet zo ver dat eventuele aanspraken van een Unieburger op de prestatiebeurs 'veiliggesteld' moeten worden totdat deze Unieburger op enig moment aan het Unierecht een recht op gelijke behandeling ontleent op die aanspraken.
In wat appellante heeft aangevoerd zijn reeds hierom onvoldoende bijzondere omstandigheden van individuele aard gelegen waarin de minister aanleiding zou moeten

vinden om onder toepassing van de hardheidsclausule van artikel 11.5 van de Wsf 2000 af te wijken van de wetssystematiek.

Naar inhoudsopgave

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB 2026, 1092
MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Groningen, 03-11-2026, ECLI:NL:RBDHA:2026:32318
minister van Asiel en Migratie.
Vw 2000 30a lid 1 a
ASIEL. Griekse statushouder. De rechtbank komt in deze uitspraak tot het oordeel dat de niet-ontvankelijk verklaring van de asielaanvraag in stand kan blijven. Eiser kan, gezien zijn individuele omstandigheden, als zelfredzaam worden beschouwd en zal daarom bij terugkeer naar Griekenland niet in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terechtkomen.

JnB 2026, 1093
MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam, 05-11-2026, ECLI:NL:RBDHA:2026:32370
minister van Asiel en Migratie.
Vw 2000 29 lid 2
ASIEL. Deze uitspraak gaat over de afwijzing van de aanvragen van eiseressen om een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd. Voorheen konden vreemdelingen deze vergunning aanvragen als zij hieraan voorafgaand vijf jaren rechtmatig verblijf hadden gehad op grond van een asielvergunning voor bepaalde tijd. Op 12 juni 2026 is de wet veranderd en is de verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd afgeschaft. Aan eiseressen is daarom een verblijfsdocument voor drie jaar verleend. Eiseressen zijn het hier niet mee eens. Zij stellen dat de wetgever deze wetswijziging onvoldoende heeft gemotiveerd en de nadelige gevolgen hiervan voor hen niet goed genoeg heeft meegewogen bij het opstellen van de wet. De rechtbank oordeelt dat uit de wetsgeschiedenis volgt dat de wetgever de omstandigheden die eiseressen naar voren hebben gebracht, heeft verdisconteerd in zijn afwegingen en de gevolgen daarvan heeft voorzien. Het is een bewuste keuze van de wetgever geweest om de verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd af te schaffen. De rechtbank verklaart de beroepen van eiseressen daarom ongegrond en zij krijgen dus geen gelijk.

Naar inhoudsopgave

Regulier

JnB 2026, 1094
MK ABRS, 15-10-2026, ECLI:NL:RVS:2026:6025
minister van Asiel en Migratie.
VWEU 20
REGULIER. CHAVEZ-VILCHEZ. Faciliterend visum. Psychische problemen bij de moeder van het gezin. Intensief contact tussen betrokkene en de kinderen. De Afdeling stelt concluderend vast dat betrokkene aan de hand van alle overgelegde stukken aannemelijk heeft gemaakt dat er een afhankelijkheidsrelatie is tussen hem en de kinderen. De minister is hier ten onrechte aan voorbijgegaan. Ook heeft de minister de belangen van de kinderen onvoldoende betrokken in zijn beoordeling. De minister heeft gelet op het voorgaande ondeugdelijk gemotiveerd dat betrokkene niet aannemelijk heeft gemaakt dat er tussen hem en de kinderen een zodanige afhankelijkheidsverhouding is dat de kinderen gedwongen worden om het grondgebied van de EU te verlaten als betrokkene niet naar Nederland mag komen.

JnB 2026, 1095
MK ABRS, 03-11-2026, ECLI:NL:RVS:2026:6392
minister van Asiel en Migratie.
EVRM 8
REGULIER. FAMILIE- EN GEZINSLEVEN. JONGVOLWASSENENBELEID. De minister is in zijn motivering ten onrechte niet ingegaan op de vraag of de duur van die scheiding aan appellant toe te rekenen is. De rechtbank heeft niet onderkend dat appalant niet in zijn eigen onderhoud voorziet. Ook heeft de rechtbank niet onderkend dat de minister referent in de bezwaarfase had moeten horen.

JnB 2026, 1096
MK ABRS, 04-11-2026, ECLI:NL:RVS:2026:6476
minister van Asiel en Migratie.
Richtlijn 2008/115/EG 6
INTREKKING VERBLIJFSVERGUNNING REGULIER. TERUGKEERBESLUIT. SIS-SIGNALERING. Een visum voor een verblijf van lange duur is aan te merken als een andere toestemming tot verblijf volgens paragraaf 5.4 van het Terugkeerhandboek. Op het moment dat betrokkene dit visum in bezwaar overlegt, moet de minister gelet op de volledige heroverweging in bezwaar alsnog onderzoeken of hij toepassing kan geven aan artikel 6, tweede lid, van de Terugkeerrichtlijn. Ook als de minister op het peilmoment - in deze procedure is dat het besluit van 28 maart 2023 - terecht illegaal verblijf in Nederland heeft vastgesteld. Omdat de minister dit niet heeft onderzocht, maar zich slechts op het standpunt heeft gesteld dat het D-visum geen verblijfsvergunning is, heeft hij het besluit van 10 november 2023 ondeugdelijk gemotiveerd. Dit heeft de rechtbank niet onderkend.

Naar inhoudsopgave

Richtlijnen en verordeningen

JnB 2026, 1097

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Roermond, 03-11-2026, ECLI:NL:RBDHA:2026:32234

minister van Asiel en Migratie.

Verordening 2024/1356

Richtlijn 2024/1346

Verordening 2024/1348

ASIELGRENSPROCEDURE. Prejudiciële vragen over screening aan de buitengrens, het op grond van één maatregel in grensdetentie plaatsen op twee Unierechtelijke grondslagen, verplichte behandeling in de asielgrensprocedure, de pre-toets en de praktijk "bewaring, tenzij….".

Verzoek aan het Hof van Justitie van de Europese Unie tot het beantwoorden van de navolgende vragen in de versnelde procedure (PPA) , conform artikel 23 bis van het Statuut van het Hof van Justitie van de Europese Unie en artikel 105 van het Reglement voor de procesvoering van het Hof.

I Dienen artikel 3, artikel 8, lid 3, en artikel 18, lid 5, van Verordening 2024/1356, gelezen in samenhang met artikel 6 van het Handvest van de Grondrechten, aldus te worden uitgelegd dat het niet is toegestaan om de screening te beëindigen en de betrokken derdelander in bewaring te stellen op grond van artikel 10, lid 4 onder d, van Richtlijn 2024/1346 indien niet alle controles binnen de in artikel 8 van Verordening 2024/1356 bedoelde termijn zijn voltooid, maar deze termijn hiervoor niet is verstreken?

II Sluiten artikel 6 en 18, lid 5, van Verordening 2024/1356 en artikel 10, lid 1 en lid 4 onder d, van Richtlijn 2024/1346 uit dat een lidstaat één wettelijke grondslag hanteert om een derdelander op grond van één vrijheidsontnemende maatregel gelijktijdig in bewaring te stellen voor zowel de screening als om in het kader van een grensprocedure als bedoeld in artikel 43 van Verordening 2024/1348 een beslissing te nemen over het recht van de verzoeker om het grondgebied te betreden ?

III Is een nationale wettelijke regeling waarin de asielgrensprocedure verplicht als passende procedure wordt aangemerkt behoudens enkele limitatief omschreven uitzonderingen, verenigbaar met artikel 43, eerste lid, aanhef en onder a, van Verordening 2024/1348 en artikel 45, eerste lid, van deze verordening, of vereist het toepassen van de asielgrensprocedure een beoordeling van de individuele feiten en omstandigheden van het geval?

IV Dienen artikel 10, lid 1 en lid 4 onder d, van Richtlijn 2024/1346, gelezen in samenhang met artikelen 6 en 47 van het Handvest van de grondrechten, aldus te worden uitgelegd dat de rechter die de rechtmatigheid van de maatregel van grensdetentie controleert, bevoegd danwel verplicht is om, zo nodig ambtshalve, vast te stellen dat de asielgrensprocedure geen passende procedure is om het verzoek om internationale bescherming te behandelen en die vaststelling te betrekken bij de beoordeling van de rechtmatigheid van de maatregel van grensdetentie?

V Is nationaal beleid waarbij het opleggen van een vrijheidsontnemende maatregel in verband met de screening en het toepassen van de asielgrensprocedure als hoofdregel wordt gehanteerd verenigbaar met overweging 11 en artikelen 3 en 6 van Verordening 2024/1356 en overwegingen 26 en 33 en artikelen 10 en 11 van Richtlijn 2024/1346, gelezen in samenhang met artikel 6 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie?

JnB 2026, 1098
Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 03-11-2026, ECLI:NL:RBDHA:2026:32277 en ECLI:NL:RBDHA:2026:32275
minister van Asiel en Migratie.
Verordening (EU) 2024/1351
AMBV. Geen objectieve informatie die aanknopingspunten biedt voor het oordeel dat de opvangvoorzieningen in Italië systeemfouten bevatten en dat verweerder niet meer mag uitgaan van het vermoeden dat Italië zal voldoen aan zijn internationale verplichtingen.
Dat de Italiaanse minister van Binnenlandse Zaken heeft gezegd dat hij geen opvangplekken reserveert voor vreemdelingen die in het kader van de Asiel- en Migratiebeheerverordening (AMBV) worden overgebracht naar Italië, maakt dat oordeel niet anders omdat de verplichting daartoe ontbreekt. De rechtbank is van oordeel dat uit de door verweerder overgelegde cijfers blijkt dat er in principe genoeg opvangplekken in Italië beschikbaar zijn voor personen die in het kader van AMBV worden overgebracht naar Italië.

Bij deze uitspraken is een persbericht ("Minister mag twee asielzoekers overdragen aan Italië") uitgebracht.

Naar inhoudsopgave

Vreemdelingenbewaring

JnB 2026, 1099
MK ABRS, 21-10-2026, ECLI:NL:RVS:2026:6235
minister van Asiel en Migratie.
Vw 2000 59 lid 1 a
VREEMDELINGENBEWARING. AMBTSHALVE TOETSING. Relevant feit of relevante omstandigheid van ná de datum van de uitspraak van de rechtbank.
3. De minister heeft in hoger beroep een nader stuk overgelegd waaruit blijkt dat appellant op 12 maart 2024 een aanvraag heeft ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking niet-tijdelijke humanitaire gronden. Het gaat hierbij om een relevant feit of relevante omstandigheid van ná de datum van de uitspraak van de rechtbank. De Afdeling heeft in het licht van haar uitspraak van 26 juli 2023, ECLI:NL:RVS:2023:2829, onder 6 tot en met 6.3, aanleiding gezien om de minister hierover vragen te stellen in relatie tot de wettelijke grondslag van de bewaring van appellant.
3.1. Uit de reactie van de minister op deze vragen blijkt dat hij na een afweging van belangen de maatregel van 12 februari 2024 op 19 maart 2024 heeft opgeheven. Hij heeft bij brief van 18 maart 2024 aan appellant een aanbod voor schadevergoeding gedaan over de periode vanaf 13 maart 2024 tot en met 18 maart 2024, in totaal voor een bedrag van € 600,00. Appellant is met dat aanbod akkoord gegaan.
3.2. Appellant heeft op de reactie van de minister gereageerd en verzoekt om gegrondverklaring van het hoger beroep met toekenning van een schadevergoeding voor de periode vanaf de inbewaringstelling tot en met 12 maart 2024.
3.3. Anders dan de Afdeling in haar uitspraak van 8 mei 2024, ECLI:NL:RVS:2024:1876, onder 3, heeft geoordeeld, bestaat in dit geval ondanks het aanbod van de minister voor schadevergoeding

wél aanleiding voor een ambtshalve toetsing. Het aanbod van de minister gaat namelijk over de door hem gestelde duur van de onrechtmatigheid van de bewaring, die appellant in hoger beroep ter discussie stelt.

3.4. De Afdeling oordeelt ambtshalve als volgt. Als gevolg van de aanvraag van 12 maart 2024 was de wettelijke grondslag van artikel 59, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 op die dag niet meer op appellant van toepassing. Omdat de minister de maatregel van bewaring vervolgens niet binnen twee dagen heeft omgezet, is de maatregel van bewaring vanaf 12 maart 2024 onrechtmatig. De Afdeling verwijst hiervoor naar haar uitspraak van 22 december 2025, ECLI:NL:RVS:2025:6279, onder 3.4. De Afdeling ziet ambtshalve geen reden om de bewaring in de periode vóór 12 maart 2024 onrechtmatig te achten. De minister heeft een aanbod voor schadevergoeding over de periode tot en met 18 maart 2024 gedaan, maar omdat hij de maatregel op 19 maart 2024 heeft opgeheven, heeft de onrechtmatigheid anders dan het aanbod impliceert, dan ook tot en met 19 maart 2024 voortgeduurd.

Naar inhoudsopgave